SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

VOL. ... No. 24. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, FEBRUARY 6, 1988 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 6-го ЛЮТОГО 1988 Ч. 24. РІК XCV

НОВОПРИБУЛИХ З УКРАЇНИ ВІТАЛИ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк (О.К.). — Тут в середу, 3-го лютого ц.р., в приміщенні Фрідом Гавз відбулася організована господарями пресова конференція із Миколою та Раїсою Руденками і Лідією Рубан зі спаралізованим сином Марком.

Конференцію відкрив діючий директор Фрідом Гавз, Брус МекКолен, який тепло привітав новоприбулих з України, коротко згадуючи про їхню долю і про старання на виїзд до ЗСА. Він попросив до слова М. Руденка, (текст слова поміщено на ст. 2-ій цього числа), який подякувавши всім, що причинилися до переїзду їх до ЗСА, звернув увагу присутніх на русифікацію та важкі обставини в Україні, які дуже мало змінилися помимо „гласності". Він надіється, що українська мова найкраще зможе зберегтися серед українців, які живуть в ЗСА та інших вільних країнах, стверджуючи що „час не лишає іншої мови, як слово".

Про долю мужа Петра Рубана говорила Лідія Рубан, розповідаючи про останнє побачення з ним в Пермському таборі 35-1 в дні 28-го грудня 1987 року, перед яким обшукували її, як звичайно дуже точно, гінекологічно, в присутності сторожів КҐБ. Вона інформувала про важку працю політичних в'язнів, про недугу Петра, яка погіршилася з перевезенням до другого табору, про те, що він не перестає писати петицій та домагатися статусу політичного в'язня.

На численні запити, що поставлено Л. Рубан із залі вона відповідала спокійно та зрівноважено. Вона вказала на те, як її сім'я розділена тепер, коли муж і батько в тюрмі, дочка із старенькою матір'ю в Україні, а вона тут з надією на лікування спаралізованого сина. На запит про недавнє побиття дочки, Л. Рубан сказала, що це відповідає правді, і що її найбільше болить те, що не покарано зовсім людину, яка напала на її дочку. Вона теж на запити розповіла в яких умовинах живе Петро Рубан в ув'язненні, про його серцеву атаку після праці при температурі 43 ступенів морозу, про брак відповідної їжі, і одягу.

Вкінці Л. Рубан висловила свою подяку всім, що так довго старалися допомогти їй і її синові приїхати до ЗСА на лікування , а зокрема Урядові і Президентові ЗСА. Її син Марко від часу приїзду до ЗСА пильно вишиває українськими взорами серветку, яку хоче передати як доказ вдячности Р. Реґенові і його дружині.

Раїса Руденко, подякувавши також спершу всім, що допомогли їм у приїзді, а зокрема Міжнародному комітетові спасіння, що далі клопочеться про усі їхні побутові справи та лікування, розповіла на запитання зі залі про своє перебування в ув'язненні в Мордовії, де їй приходилося працювати при температурі 0 (32 Фар.). і шити 70 пар рукавиць денно, та про прохарчування, що складалося із юшки з перлової каші, яку ЗСА висилає до СССР для годівлі безрогів. В каші постійно плавали хробаки і хоча в'язні протестували у лікаря та санітарної служби, нічого не змінялося. На запити чи гості знають про підготову до 1000-річчя Християнства М. і Р. Руденки відповіли, що вони не були в Україні, а на засланні і тому не знають про те, що діється в Україні, на тому відтинку а Л. Рубан нічого не чула і не завважила ніяких приготувань в тій частині України, де вона живе. (Чернігів). На думку М. Руденка найкраще, що міг би уряд СССР зробити з нагоди цієї

(Закінчення на стор. 4)

ЗАПУСНИЙ БЕНКЕТ

Гіллсдейл, Н.Дж. — Тут у церковній залі при Ліберті авеню і Блойд вулиці, в суботу, 13-го лютого ц.р., о год. 7:30 вечора Товариство Святого Імени при українській католицькій церкві Непорочного Зачаття влаштовує запусний бенкет і забаву з танцями. Приграватиме оркестра „Трембіта". Вступ 15 дол. у передпродажі, а при дверях — 17.50 дол. У справі замовлень слід телефонувати до Теда Шатинського на число: 688-8276 або до Володимира Лисака 687-9224.

Щадниця „Тризуб" в Нюарку пожертвувала 25,000 дол. на Гарвардський Проєкт

На світлині (зліва): Б. Робак, М. Стоцько, М. Гординський, П. Ричок, д-р С. Ворох, П. Смук, В. Зарицький, теперішній президент „Тризуба", адв. Іван Романишин, А. Кейбіда, Д. Ґулак.

(Світлив інж. Д. Кордуба)

(ІЯХ). — В 1922 році група тодішніх активістів тутешньої української громади під проводом Теодосія Каськова, Василя Дубаса, Мирона Литаина й інших створили позичково-щадничу інституцію „Тризуб" в Нюарку й околиці. До них долучилися згодом д-р Карапінка, д-р Петро Богданський, Олександер Смаль, Ярослав Бігун, Петро Смук, Микола Ґординський, Михайло Стоцько, Володимир Зарицький й інші. Ця установа служила, служить і буде служити нашій громаді роки, які прийдуть. Майно її не росте „шаленим темпом", але за понад 65 років активности резерви і нерозділені доходи виносять біля півтора мільйона долярів, а усі активи понад 44 мільйони, при чому біля один мільйон виносять будинки й устаткування. Не є це карколомні, фантастичні досягнення, але якщо взяти до уваги гі мільйони, яких доробилися наші люди, яким „Тризуб" допоміг морґеджами, то ця інституція, без сумніву, належить до дійсно поважних осягів нашої громади в діяспорі. Кожнорічні пожертви на різні наші цілі і для церков, шкіл, молодечих організацій і т.п. протягом 66-літнього існування щадниці виносять сотні, а то й близько мільйона долярів. Вона теж дає затруднення для помітної кількости працівників, звичайно людей наших.

Тепер „Тризуб" пожертвував 25 тисяч долярів на реалізацію Гарвардського Проєкту, який залишиться в історії України і діяспори цілої, як один із натриваліших документів оборони українських історичних надбань. Ім'я щадниці „Тризуб" буде теж між тими, які вклали поважнішу суму грошей для реалізації цього „Богом надхненого проєкту", як його назвав Митрополит Степан Сулик.

Д-р М. Куропась відповідає американському священикові

Чикаґо.— У щоденнику „Чикаґо Сан-Таймс" постійний його кореспондент соціолог, письменник, а рівночасно католицький священник Ендрю Ґрілі, помістив статтю, в якій аналізує зміни в СССР, що зайшли тепер за „панування" Міхаїла Ґорбачова і уважає, що від часів Леніна в СССР не було такого повного посвяти комуністичного провідника, яким є саме М. Ґорбачов. У відповідь на цю статтю, сильно прихильну до перемін, які сподіються завдяки Ґорбачову, д-р Мирон Куропась написав довшого листа до редакції щоденника, який був поміщений в числі з 19-го січня ц.р.

Д-р М. Куропась, пише, що він глибоко розчарований статтею А. Ґрілі, якого досі він високо цінив як соціолога і католика, перед усім тим, що А. Ґрілі так легко повірив у „ґласность" та її великі можливості. Він опрокидує думки священика щодо порівняння Леніна і Ґорбачова і уважає, що проблема лежить не у совєтських провідниках, але у комуністичній системі і у імперіялістичних намірах російського народу, де Третій інтернаціонал став немов так мріяним „третім Римом" для Москви.

Д-р М. Куропась дуже розчарований, що у першій статті 1988 року А. Ґрілі так „ґльорифікує" М. Ґорбачова, коли цей досі нічого ще не зробив у напрямі полегші для Української Православної і Католицької Церков в Україні, а це саме рік коли українці у цілому світі відзначують 1000-річчя Християнства в Україні.

ПОСАДНИК ФІЛЯДЕЛЬФІЇ ПРОГОЛОСИВ РІК ТИСЯЧОЛІТТЯ

Посадник В. Ґуд передає проклямацію Владиці С. Суликові та провідникам делегації д-рові Б. Гнатюкові (другий справа) і д-рові Л. Рудницькому.

Філядельфія (В. Яців). — Тут в ратуші міста „братньої любови" посадник Вілсон В. Ґуд у п'ятницю, 22-го січня ц.р., в присутности почесного члена Крайового Комітету Тисячоліття Християнства України Митрополита Стефана Сулика, голови місцевого комітету проф. д-ра Богдана Гнатюка, членів комітету, представників місцевих організацій і членів української громади підписав проклямацію з нагоди Тисячоліття Хрищення України.

В проклямації говориться про прийняття християнства 1000 років тому в Україні, яке змінило курс історії, стаючи жерелом духових і соціяльних вартостей. Згадується також про те, що українці в Америці мають можливість свобідно відзначати 1000-ліття Хрищення України, в протилежності до 50 мільйонів українців в СССР, яким відмовляється основні людські і національні права.

В програмі цієї зустрічі було проголошення 1988 року роком Тисячоліття Християнства в Україні, як теж звернення посадника до громадян, щоб вони разом з американцями українського походження відзначили цю історичну подію в житті українського народу.

Слово про Тисячоліття Християнства в Україні сказав Митрополит Сулик, який згадав про ліквідацію Української Православної Автокефальної Церкви, Української Католицької Церкви і переслідування протестантських віросповідань Владика пригадав теж і про нищення церков, про ув'язнення і знищення єпископів, священиків, монахів, монахинь і вірних Українських Церков.

Відповідне слово у зв'язку із виданням проклямації сказав проф. д-р Леонід Рудницький. Він сказав, що колективне почуття відповідальности нашого народу, задержало в його пам'яті події, які підтримують нас в трудних моментах життя і єднають нас з нашими братами в батьківщині і в діяспорі. Першим таким актом є хрищення наших предків 1000 років тому в столичному місті Києві, які стали членами християнських народів і інтеґральною частиною західньої цивілізації. Від того часу, сказав д-р Рудницький, в нашій історії християнська релігія і Церква стали остоєю нашого існування як народу і ніяка сила на землі, ані ідеології, такі як фашизм або комунізм, не в силі є знищити цієї остої.

Цю програму зустрічі з посадником у зв'язку із виданням проклямації закінчив словом подяки посадникові Ґудові проф. Б. Гнатюк.

ЗБОРИ І БЕНКЕТ В ДІТРОЙТІ

Воррен, Миш. — Тут в суботу, 20-го лютого ц.р., о год. 5-ій по полудні в залі Українського Культурного Центру, при 26601 Раєн рд., відбудуться Загальні збори Української Федеральної Кредитової Кооперативи Дітройту. А в неділю, 21-го лютого ц.р., в тих же приміщеннях о год. 3-ій по полудні відбудеться бенкет кредитівки з мистецькою програмою. Вступ для членів кредитівки 12 дол., а для нечленів 15 дол.

В ЕСТОНІЇ СТВОРЕНО ОПОЗИЦІЙНУ ПАРТІЮ

Париж. — Як повідомила Світова балтійська рада, що має свій осідок у Страсбурзі і яка об'єднує вигнанців з трьох прибалтійських республік СССР, 22-го січня 16 естонських дисидентів створили опозиційну партію національної незалежности, програма якої містить заклики до вільних виборів з кількома кандидатами, відродження приватних підприємств, забезпечення прав людини і вступлення Естонії в ООН на правах самостійного члена.

За повідомленням балтійської ради, один з засновників партії — Гейкі Агонен був заарештований за відмову прибути на призивний пункт. Вліті минулого року він був одним з організаторів демонстрацій, що прокотилися по Прибалтиці. Як сказано у повідомленні ради, нова партія ставить собі за мету „створення незалежної і вільної Естонії".

Як повідомляє аґентство Ассошіейтед Пресс зі Стокгольму, в середу, 3-го лютого ,в залі Тартуського університету відбулися збори, в яких взяло участь біля 1,000 прихильників незалежности Естонії. Власті не чинили перешкоди проведенню зборів, але розігнали естонців, які збиралися потім влаштувати демонстрацію біля будинку, де представники Совєтської Росії підписали договір, який надавав Естонії незалежність (1918). Як відомо, в 1940 році Естонія, а також Латвія і Литва, були анексовані Совєтським Союзом.

При розгоні демонстрантів були затримані дві особи. Є дані, що останнім часом власті заарештували або взяли до війська кількох естонців, щоб не дати їм можливости брати участь у протесті.

МОСКВА ПРОТЕСТУЄ ПРОТИ СТВОРЕННЯ УМОВ ДЛЯ ВТЕЧІ

Москва. — Совєтська газета обвинуватила формально організаторів зимової Олімпіяди в Калґарі, Канада, що вони зумисне створили сприятливі умови для втечі спортовців з комуністичних країн, встановлюючи для них спеціяльну телефонічну так звану „гарячу лінію" і виділюючи окремий хоронений будинок для тих спортовців, які хотіли б залишитись на Заході і просити політичного азилю у будь-якій західній країні. Канадське міністерство спорту і фізкультури категорично заперечило совєтську пропаґандивну кампанію проти Канади і організаторів Олімпіяди, кажучи, що „ми живемо у вільному демократичному суспільстві і тому не потребуємо нікого заманювати, щоб він приймав наш спосіб життя".

Газета „Совєтський Спорт", офіційний орган совєтського спортового комітету написала, що організатори заінсталювали в кожній квартирі у якій живуть спортовці окрему гарячу лінію (в оригінали червоний телефон) для заманювання спортовців для втечі, головно тих, які приїхали на Олімпіяду із соціялістичних країн Східньої Европи і, очевидно Совєтського Союзу. Канадські речники спростували, що телефони були заінстальовані для безпеки спортовців, щоб вони у випадку наглої потреби чи непезпеки, могли безпосередньо сполучитись з охороною Олімпійського села. Совєтська газета згадує також про окремі хоронені поліцією кімнати у шпиталі для тих спортовців, які виявили б бажання залишитись на Заході. Газета підкреслює, що все це є порушенням олімпійських правил і чартеру, який забороняє поширювання політичної пропаґанди під час Олімпіяди.

Канадський міністер спорту і фізкультури Отто Єлінек намагався вияснити ці справи совєтському міністрові спорту Маратові Ґрамову два тижні тому і тому він не розуміє чому і з якою метою совєти підняли пропаґандивний крик на цілий світ. Вони, на думку спортових спостерігачів, взагалі бояться про своїх спортовців, а „червоний телефон" може допомогти їм, не зважаючи на тілохоронителів, зв'язатись з канадськими еміґраційними чинниками. Газета „Совєтський Спорт" пише, що спортовці із соціялістичних країн були обурені канаським потягненням, а совєтські гокеїсти внесли навіть формальний протест проти наявної провокації канадських еміґраційних представників.

Спостерігачі кажуть, що СССР вже в минулому був скомпромітований втечею його спортовців і пропаґандивна суматоха призначена для того, щоб у випадку втечі, скинути всю вину на Канаду. Не зважаючи на „перестройку" і політику „гласності", яку започаткував тепер генеральний секретар ЦК КПСС Міхаїл Горбачов, молодь в СССР мріє жити вільним життям, як живуть її ровесники у вільних країнах світу.

КЕРІВНИКИ КОНТРАС КРИТИКУЮТЬ ПАЛАТУ РЕПРЕЗЕНТАНТІВ

Теґусіґальпа, Гондурас. — Пресові аґенства і кореспонденти інформують з Гондурасу, де, правдоподібно, знаходиться головна квартира антикомуністичних повстанців в Нікараґуа контрас, що керівники цього повстанського руху, чи як їх правильно називає президент Роналд Реґен, борців за свободу, одноздгідно виступили з критикою Палати Репрезентантів З'єднаних Стейтів Америки, а зглядно тих законодавців, які голосували за припинення допомоги для них, навіть у виді економічної помочі, медикаментів, одягу тощо, для того, щоб пережити тяжкі часи нібито мирних переговорів Треба сказати, що промосковські сандіністи зручно використовують переговори між п'ятьма центральноамериканськими державами для того, щоб вдаряти по партизанах, накопичувати зброю, підривати авторитет визвольного руху у світі, хоч у їхніх плянах немає такого слова, як „мир", „демократія", „роззброєння" чи хочби мирна розв'язка нікараґуанського питання ґуманітарним способом.

Зараз таки, як рознеслася вістка про перемогу демократів й інших лібералів в Палаті Репрезентантів, диктатор сандіністів і президент рівночасно, Даніель Ортеґа Сааведра звернувся в дуже рішучий спосіб до контрас, щоб вони без жадних передумов склали зброю і зголосилися з повинністю до урядових аґенцій, щоб отримати документи мирних громадян Нікараґуа. Одним словом він вимагає від повстанців капітуляції, а у цих заходах без сумніву допомогли йому демократи, зглядно голосування в Палаті Репрезентантів.

„Ми можемо запевнити усі свободолюбні демократичні наради, що змаг за повну свободу в Нікараґуа буде продовжуватись, з допомогою ЗСА, або без неї. Існує на світі багато більше народів, які цінять свободу і до них ми звернемося за допомогою", — заявили

(Закінчення на стор. 4)

Закликають до американсько-совєтської виміни

Вашінгтон. — Конгресмен Кристофер Смит, республіканець з четвертої виборчої округи в Ню Джерзі й інші учасники наради, яка відбулася з ініціятиви Інституту Айзенгавера, між ними був також міністер культури в уряді СССР Василій Г. Захаров і заступник голови Президії Верховної Ради СССР Алексєй С. Єліссєв, закликали до збільшення американсько-совєтської виміни, не тільки студентами, вченими, спеціялістами тощо, але також між звичайними громадянами, які, на їхню думку повинні запізнатись ближче.

Згаданий нюджерзький конґресмен, очевидно підтримував таку ідею, інакше, мовляв, створиться враження недовір'я до Совєтського Союзу і людей, які звідти приїжджають. Він обережно підкреслив в дискусії за круглим столом, що таку виміну в жадному випадку не можна вживати, чи радше використовувати для розвідчих цілей. „Серед американців є чимало людей, — заявив конгресмен Смит, — які вважають, що СССР лише зацікавлений у зв'язках тоді, якщо він може використати контакти між людьми для своїх прагматичних цілей, а найбільш для збору інформацій з ділянки західньої тесхнології, що її опісля він використовує для поліпшення своєї економіки і військових потреб".

В інтерв'ю, яке після формальної сесії Смит дав кореспондентам говориться, що в минулому совєти дуже часто присилали до ЗСА 35-річних „студентів" для виміни, які, як пізніше виявлялось, вже були аґентами КҐБ і свій дозвіл на „студії" використовували для шпиґунства та поширювання пацифізму серед американської молоді. Смит закликав совєтських учасників облегшити також подорожування осіб бажаючих відвідати ЗСА чи інші країни демократичного світу ,а також сповільнити контролю діяльности громадян в їхній власній країні. Згаданий конгресмен підтримує виміну людьми, але на базі щирости і відкритости. Він думає, що принаймні п'ять мільйонів американців хотіли б відвідати СССР в найближчому часі, а багато з них мають там своїх рідних. На думку Смита „багато можна б осягнути шляхом відкритої виміни. Ми зменшимо існуючу напругу між нашими державами і недовір'я одні до одних", — заявив конгресмен Смит, не знаючи, мабуть, яку загрозу становлять для Америки такі експерименти.

У СВІТІ

У ВИФЛЕЄМІ Й ІНШИХ місцях на окупованих Ізраїлем арабських землях, зокрема на західньому березі ріки Йордан і в смузі Ґази, зудари палестинської молоді з ізраїльською поліцією і військовими частинами продовжуються. При тому не обійшлося без стрілянини гострими кулями, бо, як пояснюють ізраїльські речники, життя вояків було загрожене. У зударах були поранені гострою амуніцією шість палестинських юнаків, а п'ять ізраїльських вояків були поранені камінням, що їх вживають замість зброї араби. Прем'єр-міністер Ізраїля Їцак Шамір, який тількищо відкинув пропозицію єгипетського президента припинити на шість місяців поселення жидів на окупованих землях, відвідав ці поселеня на західньому березі ріки Йордан і на знак солідарности з поселенцями, сам посадив символічне „дерево життя". У зв'язку з цим засоби масової інформації в арабських країнах поновили протести і закликають до засудження ізраїльської „провокації".

У ЗВ'ЯЗКУ З господарською кризою в Румунії, браком харчових продуктів, оливи до огрівання мешканевих будинків, бензини та інших оливних продуктів, уряд президента Ніколае Чаушеску заборонив продаж бензини для приватних власників автомобілів, які без дозволу взагалі не можуть появлятися на шляхах. В минулому році заборона тривала 123 дні, цього року покищо не відомо, бо вона щойно розпочалася 2-го лютого. В офіційному повідомленні в пресі й на телевізії урядові особи пояснили, що заборона нібито зв'язана з гострою зимою, сніговіями і ожеледою на дорогах. Західні спостерігачі, які вже віддавна слідкують за наслідками занепаду румунської економіки кажуть, що тамошній уряд стоїть тепер перед великою кризою, яку він може розв'язати тільки при допомозі більшої допомоги Совєтського Союзу, який сам не має забагато товарів, або західніх економічно добре розвинених країн.

В АМЕРИЦІ

РИЧАРД ПЕРЛ, КОЛИШНІЙ високо поставлений урядник Департаменту оборони, заявив, що договір поміж ЗСА і Совєтським Союзом про скасування нуклеарних ракет близького та середнього зосягів має в собі „недостатні" забезпечення, які Сенат повинен поправити. В часі його публічного виступу старшини армії, морської та повітряної фльот і морської піхоти, зізначуючи перед сенатською Комісією збройних сил, одобрили цей договір. У відповідь на закиди Р. Перла Адміністрація президента Роналда Реґена дала детальні відповіді на кожну точку.

БІЛИЙ ДІМ ЧЕРЕЗ СВОГО речника Марліна Фіцвотера, повідомив, що в останніх тижнях Совєтський Союз запропонував зліквідувати більшість своєї військової допомоги урядові Нікараґуа, якщо ЗСА припинить допомогу повстанцям, а також військову допомогу іншим країнам Центральної Америки. Цю пропозицію Совєтського Союзу відкинено як „несприятливу" і „смішну".

У ВАШІНҐТОНІ ГРУПА ЧЛЕНІВ Палати Репрезентантів зустрілася приватно з ізраїльським амбасадором в ЗСА Моше Арадом, щоб представити йому турбування про трактування палестинців на окупованих військами Ізраїля теренах. Конгресмен Леррі Смит, демократ з Фльориди, заявив, що він перестеріг амбасадора Арада, що зближається час коли Конгрес буде змушений щось в цій справі зробити, хоча покищо ніхто в Конгресі ще не відважився говорити про припинення допомоги Ізраїлеві. Всі присутні на цій зустрічі були конгресмени-демократи, а про подробиці цієї зустрічі вони відмовились коментувати, як і ізраїльська амбасада.

ВЕРХОВНИЙ СУД стейту Ню Джерзі, голосами 7 до 0 в середу, 3-го лютого ц.р., вирішив, що договори щодо сурогатного материнства є нелегальними. Це рішення є зобов'язуюче тільки в Ню Джерзі але припускають, що воно матиме вплив і на суди в інших стейтах.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year* — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to "Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302. Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Верховний Суд

Верховний Суд належить до найстарших установ в Америці. Постав у вересні 1789 року, в кілька місяців після вибору Джорджа Вашінґтона на першого президента З'єднаних Стейтів Америки. Поруч із законодатною владою, якою є Конґрес, і виконавчою владою, що її очолює президент, незалежний від обох тих чинників, існує суд. Батьки американської Конституції здавали собі справу, що вона складна і може викликувати різну інтерпретацію.Верховний Суд є саме установою, яка рішає конституційність чи неконституційність прерізних справ, які перейшли вже всі попередні ступені американського судівництва й опинилися у ньому. Від Верховного Суду нема вже апеляції, хіба тільки Конґрес може уневажнити його постанову окремим законом.

Але теорія одне, а життєва практика друге. Всі речі виконують люди, а поняття „незалежности" дуже простяжне. Люди мають свої власні погляди, люди мають різні світогляди і членами Верховного Суду є люди, що їх персональний світогляд відбивається на рішенні цієї ніби найвищої судової „незалежної" інстанції.

Як у Конґресі, так і у Верховному Суді існують дві течії: ліберальна і консервативна. Кожного з дев'яти членів Верховного Суду призначає кожночасний президент Америки і такий кандидат мусить бути затверджений Сенатом та виконує свої функції до смерти чи до довільного зречення. Іронія долі захотіла, що три республіканські призиденти — Айзенгавер, Ніксон і Форд, призначили в роках 1969 до 1981 шість членів Верховного Суду і все одно цей Верховний Суд зберіг своє ліберальне обличчя, суперечне світоглядові названих президентів. Коли прийшов до влади Роналд Реґен, консервативний республіканець, то насправді тільки один член Верховного Суду, Вілліям Ренквіст, що його призначив був Ричард Ніксон, відповідав політичній філософії республіканського консеватизму. Коли зрікся дальшого урядування голова Верховного Суду Воррен Бирґер, Реґен призначив на його місце Вілліяма Ренквіста, а на місце Ренквіста першого американця італійського роду — Антоніна Скалію.Реґенові залежить найбільше на тому, щоби у Верховному Суді консерватисти дістали більшість і могли перерішити дві справи, що їх перевели ліберали: привернути молитву у публічних школах і заборонити аборти, з вийнятком таких, коли вони потрібні для рятування життя вагітної жінки. Але двох дальших кандидатів Реґена на місце Луїса Повелла не вдалося перевести почерез Конґрес: Ґінсбурґ сам зрікся, коли признався, що,бувши студентом, курив маріхуану. Преса зняла такий крик, що його кандидатура перепала. Знову ж проти Роберта Борка, що мав найкращі фахові кваліфікації, демократичні ліберали в Сенаті повели таку непристойну кампанію, що разом із частиною республіканців відкинули його кандидатуру. З лютого цього року після піврічного зволікання, Сенат затвердив кандидатуру Ентоні Кеннеді (ніякий свояк сенатора Едварда Кеннеді).

Деякі, призначені президентом члени Верховного Суду зробили прикру несподіванку Реґенові. Наприклад, він призначив до Верховного Суду першу жінку Сандру О'Коннор. А вона голосувала з лібералами за „неконституційність" молитов у школах. З теперішніх членів Верховного Суду, лібералів, Вілліям Бреннен має 80 літ і Тургуд Маршал — 77. Ніхто з них не виявляє бажання відійти на емеритуру. І коли б навіть звільнилося знову місце, то тепер Сенат з демократичною більшістю, ворожий Реґенові, напевне так довго відтягав би справу, поки не прийшов би новий президент — невідомо ще який.

Але добре сталося, із затвердженням Кеннеді — Верховний Суд урядує в комплекті. Побачимо, чи зміниться в ньому атмосфера і який практичний наслідок матиме це нове обличчя найвищої судової інстанції.

АССОШІЄЙТЕД ПРЕСС інформує, що секретар Департаменту оборони ЗСА Френк Ф. Карлуччі і совєтський міністер оборони ген. Дімітрій Т. Язов будуть зустрічатися періодично, щоб обміркувати справу роззброєння й інші військові справи. Інформацію пресового агентства підтвердили представники Адміністрації президента Роналда Реґена. Обидва співрозмовці погодились зустрінутись перший раз при кінці березня в Берні, Швайцарія.

ПРО НОВОІМЕНОВАНОГО генерального поштмайстра Антоні Френка всі є дуже позитивної думки. Серед громади Сан Франсіско він здобув собі признання, як людина нових починів і оптимістичної вдачі.

Михайло Кучер

ПСЕВДОГЕРОЇ ДЕМОКРАТІЇ

Кожного року карикатуристи світу враз із відважними журналістами насміхаються із старого немічного діда, а рожеве немовля — Новий Рік часто з голубом в руках зустрічають великими сподіваннями.

Людство хоче сподіватись кращого, хоче надіятись. Тому сподівається кращого від нового року. І так на порозі 1988 року західній вільний світ свої надії поклав на одну людину — Ґорбачова. Суспільство вільного світу, яке створило демократію і вірить в неї, інколи закохується у вимріяного псевдогероя, який має всі риси протилежні демократії: вільний світ повірив у Ґорбачова, який принесе світові мир — що само по собі абсурд.

У можливості Ґорбачова повірили і в Совєтському Союзі, не так у його многослів'я при відсутності діла. Це була віра в життєздатність людського духа. Система мусіла замислитись над своєю будуччиною в обличчі неминучої катастрофи — населення відмовилось продуктивно працювати.

У 1987 році уряд отверто сказав, що для дальшого існування системи потрібна так звана друга економіка, яку створило населення всупереч догмам партії. Люди дістали можливість сказати правду, але все таки в межах, дозволених партією. І люди сп'яніли від такої можливости, бо за нею ховається свобода.

Люди не хочуть — чи не можуть знищити систему, вони хочуть вернути нормальність свому існуванню. Будучність „перебудови" все ще невідома. Можна думати, що влада не допустить введення в систему стримуючого елементу демократії, але в СССР все ще є люди, які вірять у можливість соціялізму з обличчям людини.

Наприклад, в Югославії гласність панує вже щось 30 років, але влада продовжує цупко триматись своїх приятелів і країна котиться в прірву.

При кінці 1987 року на Заході запанувала розгубленість. Вільний світ повірив, що зникла загроза атомової війни, що одна людина — Ґорбачов — може без принципових змін системи повернути її на краще. Це небезпечна ілюзія.

Одначе не можна попадати в пасивну розпуку. Демократичні суспільства Заходу доказали, що мають здібність рішати свої проблеми не тільки матеріяльного та економічного характеру. Ці суспільства продовжують розвиватися соціяльно, морально і духово.

Пускання „пороху в очі" совєтською пропаґандою має короткий успіх. Протверезіння приходить. Західні суспільства вже й не так легко обманути. Звільнення кількох дисидентів не означає повернення СССР правої держави. Вища ієрархія Православної Церкви глухо мовчить, а коли промовить, то славить владу та боронить її злочини. Митрополит Філарет у Вашінґтоні славив щасливе життя Православної Церкви в СССР. Так він заробляє собі на життя.

У СССР назва „русскій" чоловік стала синонімом нищення інших національностей. в першу чергу української національности. Совєтський комунізм — банкрот. Тільки людина може допомогти системі. І тільки совєтська людина може спасти СССР від загибелі і руїни. Рецепти сміливих західніх журналістів, звичайно, успішні тільки теоретично.

Тут буде місце згадати цікаві думки професора католицького Міланського університету Адріяно дель Аста, який спеціялізується у вивченні російської релігійної філософії. Його думки і міркування можуть придатися і нам поза батьківщиною. Італійський професор пише: постійні напади на СССР викликали у вільному світі певне збайдужіння, а навіть спротив. Свого часу була відома, а тепер цілком забута справа з Кравченком, який (вираз італійського професора) „баналізував" (від слова банальний), виявляючи злочини Совєтського Союзу. Був навіть намір покликати Кравченка до суду — ким і за що — італійський професор не каже.

Треба було знайти інший ключ до свідомости західніх суспільств. Саме нагромадження фактів, гола статистика перестала діяти. Рядовому західньому журналістові це було не під силу. Потрібна була художня правда. Її дав Заходові Солженіцин.

Тоталітарний совєтський режим позбавив людину можливости бути самим собою. Режим не залишає людині ані крихітки душевної бази. Режим веде людину до нуля. Людина перестає мислити, стає тільки біологічною істотою. Над людиною панує понадреальність системи. Тоталітарна держава проковтнула цивілізоване суспільство. Тоді людина починає боротись; борються „елементи реальности" з урядовою „понадреальністю". Про таке пише італійський професор і Солженіцин. На сцену виходить ірраціональний чинник — душа людини.

У совєтських таборах, на соловецькій каторзі та всіх інших совєтських каторгах — влада робить усе, щоб знищити душу людини і власне там душа людини має найбільше шансів проявити себе як совість. Несподівано промовила реальність духа.

Через серце людини проходить межа, яка ділить добро від зла. Тільки совість людини, тільки її серце підтримує її і не дає падати на „чотири".

Покищо поважним осягненням „перебудови" є те, що совєтська людина не мусить щодня доказувати свою інфантильність. Совєтський чоловік навіть не жив, він боровся за світову революцію, за побудову соціялізму, за перевиконання пляну. Він мусів тішитися з приводу чергового з'їзду партії, давати „зобов'язання", захищати мир у світі від страшної американської агресії, мусів бути щасливим.

Звичайно, Ґорбачов хоче звільнити Совєтський Союз від „тоталітарного спектаклю", але що він фактично може запропонувати взамін — іншу державну структуру, якої нема. Система боїться героїв некомуністів, тому один з ворогів Єльцина сказав: „Ми не дозволимо йому бути в ролі Ісуса Христа — покласти душу свою за ближнього. Єльцин — корисний кар'єрист."

Ґорбачов, промовляючи, втратив багато позицій в СССР. Він налякав опозицію і дозволив їй оговтатися, і почати протинаступ.

„БО СЛОВО, ТО Є БОГ"

(Слово Миколи Руденка на відкритті пресової конференції у Фрідом Гавз у Ню Йорку 3-го лютого ц.р.)

Немає більшого щастя, як скласти подяку своїм рятівникам. І сьогодні я маю таке щастя. Тут, на землі американській, що осяяна духовим смолоскипом Свободи, від усієї повноти свого серця дякую американському Урядові, особисто призидентові Реґенові та громадським організаціям за їхні зусилля в обороні людських прав, котрі ще й сьогодні брутально порушуються у Совєтському Союзі.

Цим я не хочу сказати, що на моїй батьківщині зовсім нічого не змінилося від початку перебудови. Є певні ознаки демократизації. Але покищо їх можна назвати лише натяками. Бо якщо совєтський уряд помилував сотні, але в тюрмах лишилися інші сотні в нічому не винних людей, то казати, що справедливість перемогла, іще зарано.

У тюрмах лишилися ті, хто не хотів, щоб їх милували. Вони вимагають щоб їх повністю реабілітували. Чому, скажімо, повинен просити для себе помилування Левко Лук'яненко? Чому його має просити Іван Кандиба? Адже вони ні в чому невинні! Так, не винні, бо страждають лише за синівську любов до України. Вони нікого й ніколи не кликали до насильницьких дій — навпаки закликали до шани й любові. Вони захищали право українського народу на рідну мову і власну культуру. І за це отримали по тридцять років страшної неволі. Повторюю: по тридцять! Всього лише за те, що хотіли правди і справжньої гласности. Гласність нині деклямується, а ті, хто за неї страждав, усе ще зазнають катувань в уральському таборі смерти.

Мов ядучий дим Чорнобиля, сунеться на Вкраїну отрута насильницької русифікації. В тридцятих роках штучно влаштованим голодом вбивали тіло народу — мільйони вбитих українців! Сьогодні вбивають його душу. На Україні ви не найдете жодного вищого учбового закладу з українською мовою викладання. В обласних центрах майже не лишилося українських шкіл і дитячих садків. З п'ятилітнього віку українські діти чують лише чужу мову і не чують мови рідної. Все це робиться пляново, за директивою згори. Але пояснюється так, ніби того жадає сам український нарід. Особливо прославився русифікаторською діяльністю В. Щербицький. Проте цю одіозну постать чомусь і досі тримають на своєму посту. Чи не є це доказом, що в галузі національної політики в Совєтському Союзі не передбачається жодної перебудови? Якщо це справді так, то в найближчі десятиліття українська мова збережеться лише в ЗСА і Канаді — але не в самій Україні. А вона ж, Україна, є членом ООН. Чи не пора урядам вільного світу вимагати припинення ґеноциду і етноциду на Україні?...

Вельмишановні пані і панове! Я закликаю вас ні на мить не припиняти боротьби за визволення поневолених Москвою народів. Час не лишає нам іншої зброї, окрім Слова. Але я вірю, що воно, Слово, значно могутніше від атомних бомб. Бо слово — то є Бог. І ми сьогодні, як ніколи раніше, упевнилися в цій християнській істині.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про наші зустрічі із живою Україною

Якось воно так дивно склалося, що в минулому тижні ми двічі вітали на нюйоркському летовищі „живу Україну", наших найновіших гостей в особах Миколи і Раїси Руденків та Лідії Рубан із спаралізованим сином Марком.

Здається, немов тими зустрічами наша Батьківщина знову стала нам ближчою, немов рукою сягнути. Вона немов віддзеркалювалася в очах і слові новоприїжджих і ми могли на декілька годин забути про те, що ми вже понад сорок років живемо на американській землі і всі так запустили тут коріння, що Україна нам далека.

Звичайно, коли пишемо чи говоримо про асиміляцію нашої спільноти, то кожний має на це якесь оправдання. Мовляв, сорок років, то такий довгий час, що мусить до цієї асиміляції прийти, кожна політична еміграція,не маючи постійних зв'язків із материком,мусить його забувати, не можна вдержати мови народу, коли не живеться на своїй землі і т.д. Все воно так і є, але саме ми маємо однак,можливість тут хоча як скупої,але таки зустрічі із цією живою Україною, що може паки і паки давати новий застрик відірваним від неї українцям.

І про ці зустрічі думали ми, вертаючись у неділю із летовища, після зворушливого привітання малого хлопчини Марка Рубана і його матері Лідії.

Перед нашими очами проходили всі ці повні напруги і хвилювань зустрічі, що їх вже нам на протязі останнього десятиріччя довелося пережити. І пригадався приїзд нашої Надійки Світличної із малим дитятком на руках та її перший публічний виступ на III СКВУ в Ню Йорку, її безпосередні і так вагомі слова, що малювали картину цієї України, що її вона саме залишила.

І немов чуємо перші слова Леоніда Плюща у великій залі Манґеттен Центру, які тоді нас здивували і на мить занепокоїли.

Пригадується приїзд і зустріч із Ніною Строкатою і її мужем Святославом Караванським в одній із шкільних заль долішнього Ню Йорку, ряд промов і сильні відповіді нових гостей.

Вкінці зустріч з Валентином Морозом, що справді сколихнула нашою цілою громадою Ню Йорку, яка так чекала на цей приїзд. Немов живі стають перед очами картини, тих десяток сотень людей, які хотіли лише стиснути його руку. А там прийшов майже непомітний приїзд Раїси із сином, коли нас лише горстка вітала їх на летовищі.

І ось тепер після довшої перерви нові перші зустрічі із тими, яких ми донедавна лише здалеку подивляли, з ними співчували, про них інформували вільний світ: Дмитро Шумук, Йосип Тереля з родиною, а тепер наші гості останнього тижня.

Стоять вони всі перед нами — ці живучі докази, що Україна живе, що там є люди, які не тратять надії, які борються, терплять довгі роки ув'язнення, розлуки з рідними, поневіряння лише зате, що хочуть для України свободи думки, свободи життя і українського слова.

Як добре, що вони продістаються до нас, як добре, що можемо їх зустрічати і говорити з ними, як добре, що вони не тратять віри і сил! Вони ж бо усі, незалежно від обставин і дальшої долі — начебто оте „євшан-зілля" для нашої громади, що не дозволяє забути Батьківщини і ставати щораз більшими опортуністами, що живуть лише у власному, вигідному малому „світику".

О—КА

Алла Косовська

МІЙ КИЇВ

Скільки кривди в тобі я зазнала,
Скільки болю, образ і жалю,
Не забула тебе, не прокляла,
Як і завжди, тебе я люблю!

Твоїх вулиць стрімких і нерівних,
У каштанах — нестриманий біг,
Над Дніпром — із хрестом Володимир,
Моя юність... ішла без доріг...

Я самотня була, сиротою
Йшла вибоїстим шляхом життя,
І ніхто не цікавився мною,
Це була, видно, доля моя!

Але милого красеня-міста
Я ніколи забуть не могла,
Хоч мій шлях був тяжкий і тернистий,
Хоч я часто нещасна була, —

Але місто моє кучеряве
В моїм серці до смерти не вмре!
Знаю: вернеться Києва слава,
Що жила за часів Святослава,
І хай вічно мій Київ живе!

Володимир Жила

ВАСИЛЬ ЛЕВ

(До 85-річчя з дня народження)

Відомому українському педагогові, мовознавцеві й літературознавцеві професорові Василеві Левові 7-го лютого минає 85 років.

Народився наш ювіляр у священицькій родині в селі Старий Яжів, Яворівського повіту, в Галичині. Освіту здобув у клясичній гімназії та Львівському університеті, де 18-го січня 1930 року отримав ступінь доктора філософії в ділянці слов'янської філології, захистивши дисертацію на тему „Крехівський Апостол" — пам'ятка української літературної мови XVI ст".

Наукова діяльність В. Лева широка й багатогранна. У ній чимале місце займають досліди над історією української мови й літератури, їх взаємини із іншими мовами й літературами, досліди в ділянці старослов'янської мови, слов'янської палеографії, як також в галузі бібліографії. У творчому надбанні нашого ювіляра налічується близько 350 друкованих праць з галузей мовознавства, літературознавства, але найбільше з україністики.

Серед численних проблем українського мовознавства В. Лев зосередив свою дослідницьку увагу на історії української літературної мови. У цій галузі він опублікував такі статті: „Про мову Шевченка", „Лексика ранньої Шевченкової творчости", „Західньоукраїнські признаки мови Івана Франка", „Участь Івана Франка в творенні української літературної мови", Мова поетові Руської Трійці", „Мандрівка в галицьку мову" та інші.

Значні заслуги В. Лев має у вивченні „Крехівського Апостола", як пам'ятки української мови XVI ст. і „Крехівської Палеї", а зокрема її мовних особливостей і лексичних новотворів. Цінним є його праця про „Український переклад Хроніки Мартина Бєльського" та його статті на етнографічні теми, як наприклад: „Вертепна Коляда в українському селі", „Коляди й колядки в с. Старий Яжів, Яворівського повіту", „Різдво на Гуцульщині", „Приготування до Великодня в українськім народі", „Народна ноша Яворівщини". Тут варто відзначити і його фолкльорні зацікавлення, що виступають у статтях „фолкльорний матеріял в 'Русалці Дністовій'", „Етнографічні, фолкльорні та етнологічні праці Наукового Товариства ім. Шевченка".

В. Лев, автор „Нарису граматики староцерковнослов'янської мови", що появився в Стемфорді 1956 року і співавтор (разом з Іваном Верблянним) „Англійсько-українського та українсько-англійського словника (1947-1948)".

Багато праці присвятив В. Лев літературознавству. Наслідки вдумливого дослідження на великому фактичної літературної і наукової творчости Богдана Лепкого, виклав наш ювіляр у монографії „ Богдан Лепкий, 1872-1947, життя і творчість". Книга обіймає аналізу поезії, прози, критичних та історико-літературних статтей. Заглиблюючись у тему В. Лев виводить читача на широкий літературний простір, залучає різноманітний мистецький матеріял, робить численні зіставлення, аналогії, щоб переконливо висвітлити силу таланту Б. Лепкого в змалюванні ліричних тем і цікавих літературних образів. Книга становить собою цінний посібник у вивченні спадщини великого поета й письменника.

Наш ювіляр займається також редакторською діяльністю, яку він виконує дуже сумлінно. Він редактор двох літературних творів і п'ятьох реґіональних видань та рецензент близько 20 книг реґіональних збірників.

Василь Лев вдумливий педагог, талановитий лектор, що любить викладацьку працю і ще сьогодні на схилі віку віддає їй свої сили й знання. Він тонко розуміє педагогічну справу, вміє знайти відповідні методи праці, що збуджують в учнів інтерес до мови й літератури, навчають їх цінити й любити мистецтво. З 1927 року він працював вчителем у гімназії Сестер Василіянок і в Малій Семінарії у Львові. Згодом став лектором української мови у Львівському університеті, а з 1941 року доцентом слов'янської філології і порівняльного мовознавства. В роках 1940-1943, В. Лев старший науковий робітник відділу мовознавства Академії Наук у Львові. На еміґрації, в Німеччині, він професор старослов'янської мови й палеографії в Українській Греко-Католицькій Семінарії у Гіршберґу в Баварії, а з 1946 року професор української і слов'янської філології та палеографії в Українському Вільному Університеті. Переїхавши до ЗСА, В. Лев викладав українознавство на вечірніх курсах у Ню Йорку, а з 1952 року працював професором української і церковнослов'янської мов у коледжі ім. св. Василія в Стемфорді. 1958 року наш ювіляр перейшов на працю професора модерних мов в жіночому коледжі „Мерівуд". Паралельно він викладав, як професор-гість у Католицькому університеті „Скрентон" в Скрентоні, в Пенсильванії до виходу на пенсію 1972 року. З 1963 року В. Лев професор слов'янської філології в Українському Католицькому Університеті ім. Папи Климента в Римі. В цьому університеті, в роках 1972-1985, наш ювіляр виконував обов'язки декана філософічно-гуманістичного факультету.

Рідною для В. Лева була й суспільна праця. Ставши учителем, він був свідомий, що кожний вчитель, а зокрема словесник самим характером своєї роботи є водночас і суспільним діячем. Добре знати літературу означає також добре знати людей і загалом життя, яке вона відображає, активно втручатись у життєві події і працювати для людей. Таким чином,ще як студент університету, він був діяльним у студентських організаціях, а згодом, як вчитель працював у товариствах „Учительська громада", „Просвіта", „Наукове Товариство ім. Шевченка". В еміґрації, у Міттенвальді, В. Лев був головою Спілки Українських Письменників, Мистців і Науковців. Прибувши до ЗСА, він продовжує активно працювати в суспільних і наукових установах. З 1949 року В. Лев член управління НТШ в Ню Йорку, референт бібліотеки, голова Бібліологічної Комісії, Термінологічної Комісії, Комісії Реґіональних Дослідів і Публікацій. Він також довголітній директор філологічної Секції (дійсний її член з 1947 року, а директор з 1962 року). Василь Лев голова делеґатури Українського Вільного Університету в ЗСА. На цьому відповідальному становищі йому прийшлося бути рецензентом близько двадцяти докторських дисертацій і членом численних іспитових комісій.

Василь Лев член УВАН, Богословського Наукового Товариства в Римі, Українського Філологічного Товариства в Празі (з осідком в Мюнхені), Церковно-археологічної Комісії, підвідділу Міжнародної Літургічної Комісії для перекладу Богослужбових книг на Українську Літературну Мову (голова з 1962 р.), Товариства св. Софії, Товариства „Патріярхат" і багатьох американських наукових товариств.

Досвідчений науковець, вдумливий педагог, активний суапільний діяч — людина високого громадянського гарту, Василь Лев усі свої творчі сили віддає народові. Його енерґія, працьовитість і завзятість невичерпні. Цілком природно, що така постановка вабить до себе кожного, кому хочеться стати майстром своєї справи. Від щирого серця побажаємо нашому ювілярові міцного здоров'я й багато літ творчої праці.

ТЕПЛА ЗУСТРІЧ З Д. ШУМУКОМ У МАЯМІ

У неділю, 3-го січня ц.р., українська громада міста Маямі та околиць урочисто вітала в себе дорогого гостя — Данила Шумука, легендарного борця за Україну.

Усіх, хто ще не бачив і не чув такого безкомпромісового, неймовірно відважного і непохитного борця за правду-волю, відразу дивує, а навіть вражає така виняткова Шумукова скромність: його чарівна манера говорити без позування, уміння дуже спокійно себе тримати, терпеливість до опонента, уважне і шанобливе наставлення до кожного співбесідника. Така Шумукова скромність — це його велич. Це, іншими словами, образ людини, котра не має зерна неправди за собою.

Було відрадним спостерігати, що в цьому своєму публічному виступі Д. Шумук з'явився вже у цілком добрій формі і промовляв енергійніше, бадьоро, ба навіть з вервою. Чоловік устиг хоч трохи видихати з себе 40-річний в'язничний чад, бодай до певної міри подолати фізичну знемогу і піднестися духом, відчути себе морально піднесеним, розкутим.

Улаштовано тут довго очікувану і вдало відбуту зустріч з Данилом Шумуком заходами Голливудського відділу УАКРади та Об'єднання Українсько-Американських організацій міста Маямі (вони ж і відділ УАКРади) при активному сприянні настоятелів обох церков — о. протопресвітера Степана Біляка (православна церква) і о. Стефана Зарічного (католицька церк ва). Керували зборами-зустріччю по черзі Ераст Дзю бинський з Голливудського відділу і Тарас Максимович з Маямського.

Вступним словом до нашої урочисто-теплої зустрічі представив слухачам Данила Шумука д-р Василь Гришко, згадавши і наголосивши, що до Фльориди наш дорогий гість завітав по кількох днях після його історичної зустрічі з президентом Реґеном у Білому Домі.

Говорив Шумук не на одну якусь тему, а фрагментарно, зупинявся на різних темах із нашого сьогодення, підносив проблему за проблемою, сміливо аналізував події й робив свої висновки, висловлював передбачення, час від часу підкреслюючи , що це чи те лише його особисті думки, а не якесь пророкування. Почав він із найпоширенішої тепер ґласности, пов'язуваної в наші дні з іменем Михайла Ґорбачова, хоч ту ґласність не він вигадав чи пустив в обіг, а ще Микита Хрущов, який і зробив під покришкою тієї ілюзії чи жар-птиці за короткий час значно більше, ніж насмілюється Ґорбачов. Микита одним махом звільнив і випустив на волю 75 відсотків політв'язнів, і то без ніякої мороки з процедурами, не вимагаючи каяття за невчинені гріхи, не кажучи, що він (Хрущов) нібито помилував звільнених. Більше того, Хрущов не завагався просто знищити командний склад КҐБ, не поминувши й самого Берію, а ніби ліберальніший Ґорбачов похвалив КҐБ, на яке спирається й далі як на свою надійну доблесну рать. Хрущовська ґласність скоро закінчилася , злякавшися більшої ґласности — тієї, яку розгорнув був Імре Надь в Угорщині і яку Микита затопив у крові. А як довго проіснує куца ґорбачовська ґласність і чим та як вона кінчиться, ми не знаємо... Не так зле зійшло в Угорщині та в Чехо-Словаччині, бо там після розправи з ґласністю армії свої все ж таки лишилися... З надії чи без надії на краще уповаймо й ми.

А національне питання в так званих союзних республіках і досі лишається фактично недоторканим: на Україні Щербицький тільки того й пильнує, щоб „здобутки" хрущовсько-брежнєвської русифікації були закріплені назавжди. Що з того, що письменники на Україні заговорили про мову, про школи, про культуру й трохи про фальсифікацію історії?! Школи були й лишаються російськомовні; пропозиції Спілки письменників України лишилися фактично без відповіді; росіян на Україні вже не один мільйон, як до війни було, а одинадцять мільйонів; хто з секретарів обкомів сміє послуговуватись українською мовою, того порядком промоції переводять до РСФСР. І що ж — від молдаванина до фіна — на всіх язиках все мовчить . І ввесь світ про це мовчить. Щербицький благоденствує в Києві — в кріслі Шелеста возсідаючи і з Кагановичем співіснуючи...

Шумук вважає, що якісь можливості ще є — спинити дальше „обрусачування" України. Це й наше тут завдання — всіма способами сприяти нашим людям на Україні в їхніх зусиллях рятувати мову, чинити спротив русифікації і відроджувати українізацію, де заїдає „обрусачування". На це є шлях через листування, протести в тутешній пресі, протиставлення засиллю русифікації там поважнішим навчанням мови тут (Шумук іще не встиг сказати про клигання наших шкіл та сумне недооцінювання потреб навчати мови в тутешніх „дуже наукових" інститутах. — Д. К.) Вже власними спостереженнями і прикладами з свого досвіду керуючись, Шумук кілька разів сказав із притиском: ми тут маємо доступ до урядових інстанцій, маємо впливи на уряди в країнах нашого поселення, особливо в таких, як Канада і США, тож можемо й мусимо мудро і дипломатично діяти, щоб така можливість при кожній нагоді була скерована на користь нашій справі. А там, де ще треба посилено переконувати відповідні уряди, що Україна — це „не якась там часточка великої Росії". Боротьбу проти русифікації і за українізацію мусимо повести фронтально і скоординовано — і своїми власними шляхами, і посередньо через уряди відповідних країн; це реально можливі речі тепер, це не буде потрактоване там як накид чи втручання у внутрішні справи з боку ворожих сил.

На превеликий жаль, сказав Шумук, ми на Україні не маємо й досі бодай такої точки опори, як „Солідарність" у поляків, тому не можемо ставити руба справу нашої державної незалежности. Не шарахаючись у нереальне, не помножуючи намарне й так дуже великі наші жертви, маємо широке поле до цілком реальних і також поважних справ у наявних умовах; полякам, наприклад, не потрібне щось таке, як українізація, а в наших обставинах і це завдання конечне й невідкладне. У цьому ділі можуть зіграти неабияку ролю спонтанно творені гуртки, їх іще не карають... Ґласности вже ніхто не спинить. Спинити хтось може Ґорбачова — на час, але сам Ґорбачов її не спинить, навіть якби його й змусили обставини; якщо не він, то інші продовжать ґласність — байдуже в якому вигляді.

Ні Хрущов, ні Ґорбачов ще не розвінчали Сталіна до кінця: послідовними бувши — їм довелось би половину, якщо не більше, своїх кадрів, а разом із ними й себе самих, на плаху послати... Так думає Шумук. І це так, хоча Ґорбачову уже легше було б показати себе послідовним, а він і хрущовської відваги не має, братаючись із Чебриковим...

Згадана тут масова зустріч із Шумуком і його публічний виступ з чудовою промовою відбувалися в Українсько-Американському клюбі, а в день Різдва Христового (за старим календарем) Шумук давав інтерв'ю англомовній пресі й таки в приміщенні української православної церкви св. Миколая в Маямі. Кореспондентові газети Sun-Sentinel Шумук заявив, що у Вашінгтоні він недавно був і бачився з Президентом того самого дня, коли там перебував і Ґорбачов, котрому хотів сказати (нагоди не було) те саме, що й президентові Реґенові: „Поки всі країни і всі народи не визволяться, у світі ніколи не буде справжнього миру".

Голови президії зборів-зустрічі Тарас Максимович та Ераст Дзюбинський подякували від імени своїх організацій всім тим, що своєю щедрою працею і організаційним хистом спричинилися до такої успішної зустрічі з її добрими наслідками, а поіменно таким особам: Миколі та Ірені Ракушам за відповідне до оказії впорядкування залі клюбу й прийняття з кавою; Катерині Годівській за влаштування прес-конференції, а Галині Гришко та д-рові Юрієві Колосові за обслугу кореспондентів довідковими інформаціями про Шумука та за кваліфіковану поміч К. Годівській у ролі перекладачів. Окремо слід винести велику подяку о. протопресв. Степанові Біляковi за достойно виконану обрядову частину перед репортерами.

На особливе відзначення заслуговує південно-східня фльоридська громада — кількісно невелика, але найдіяльніша та найщедріша, бо спромоглася піднести допомогу гостеві на його утримання на волі 2.205 долярів. Нехай це послужить заохотою для інших, більших і багатших громад.

Бажаємо гостеві здоров'я успішного здійснення дальших творчих плянів і ще більше пробуджувати наші резерви до нагальної і жертвенної праці, до якої нас кличе Україна.

Д. К.

Пам'яті Д. Боршника

У четвер, 26-го листопада, у вечірніх годинах в Бостоні й околицях пронеслася сумна вістка, що відійшов у вічність Данило Боршник. Його невичерпна любов до Батьківщини, відданість своєму народові, щира й жертвенна праця для нього були такі значні у громаді, що тяжко уявити, щоб хтось не застановився й не подумав про втрату цієї Великої Людини.

Сл. п. Д. Боршник народився в селі Плавуча, недалеко від Тернополя, в 1911 році. Тому що родина була дуже бідна, абсолютно безземельна, сталася випадкова можливість і, як дитині було лише 22 місяці, мама його, сл. п. Анастасія, виїхала до Америки на заробітки, залишивши дитину на опіку татові. Вкоротці після її від'їзду тато захворів і як хлоп'яті сповнилося чотири роки, помер.

Не дуже часто Данило Боршник любив розповідати про свою сирітську долю. Той, хто чув його розповідь, а особливо з новішої ґенерації, міг би думати, що то була фантастична видумка, але, розповідаючи про своє дитинство і юність, покійний завжди плакав. На 20-му році життя, у 1931-му році, після довгих старань матері, Данило прибув до Америки. Тут він пройшов дорогу, типічну для кожного тодішнього українського еміґранта — безробіття, випадкова тяжка праця, найменша платня, а ще до того тяжке захворювання, і нічого світлого. Єдиним, що могло тішити його душу — була своя українська православна церква. Це до неї він, як і його мама й дальша родина горнулися.

Щиро прийняла його парафія св. Тройці в Бостоні й три роки пізніше обрали заступником секретаря парафії, а в 1937 році — секретарем.

У 1938 році Данило одружився з Катериною з роду Морозів. Щасливе було їхнє подружнє життя. Катерина бачила в своєму мужеві велику любов до свого народу й бажання допомогти йому, тому була не лише лояльною, але й вірною помічницею.

Прийшла Друга світова війна. Данила призвали до війська. Три роки він служив у морській піхоті й довший час був у боях, здебільше у Тихому океані. По закінченні війни, в 1945 році, Д. Боршник щасливо повернувся додому, а в 1946 році його обрали знову секретарем парафії, таким чином до 1958 року він був 18 разів членом управи, переважно секретарем її.

Рік 1958. Прийшов час іспиту. Парафія розпочала будову нової святині й виставила у провід Д. Боршника, його вибрали головою і він займав це становище 13 років. Це за його урядування збудовано нову святиню, поставлено іконостас й удекоровано церкву, куплено парафіяльну хату й створено Фонд вічних молитов. У 1966 році парафія визнала його заслуги й нагородила званням Почесного предсідника досмертно. Три рази визнавав заслуги покійного Владика Митрополит Мстислав і за старанну та жертвенну працю для святої Української Православної Церкви нагороджував його грамотою Благословення. Чотири рази Боршник був вибраний делеґатом на собор. Ще за юнацьких років у покійного лишився світлий спогад знайомства з Владикою Митрополитом Мстиславом і цей спогад зігрівав душу покійного до останніх днів його життя. Цим спогадам він ділився з присутніми на 10-му соборі нашої Церкви. Сталося це в кінці 20-их років, коли народ Волині й Західньої України став відверто захищати права своєї Церкви. В той час Владика Митрополит був послом в польському соймі.

Несподівано сталося загострення. Провідником українців був посол з польського сойму сьогоднішній Митрополит. Д. Боршник, бувши ще юнаком, з усією юнацькою завзятістю кинувся на допомогу своєму народові. Завважив юнака Владика Мстислав, та дороги їх розійшлися на кілька десятиліть і аж після Другої світової війни, по приїзді Владики до Америки, відновилося їхнє знайомство. Владика дуже цінив заслуги Боршника перед Церквою і своїм народом і глибоко шанував його. Гордився цією пошаною і Боршник та вважав це за велику честь, а знайомство з Владикою — за світлий мент його життя.

Та любов до Батьківщини й свого народу не мала меж в діях покійного. Д. Боршник був основоположником Відділу УККА в Бостоні й до кінця життя підтримував його і був два рази нагороджений Почесною грамотою.

Багато спричинився Боршник для життя й розвитку 238 Відділу Українського Народного Союзу, до кінця життя був членом управи Відділу й кілька разів делеґатом на Конвенції.

Був почесним членом СУМ ім. Біласа в Бостоні. Такі почесті надаються у виключеннях.

Велика духом була ця Людина.

Численно зійшлася бостонська громада віддати останню шану заслуженому її синові. У похоронному заведенні Русо зворушливо, від цілої громади, прощав покійного голова управи Відділу УККА мґр Орест Щудлюк. В домовину він поклав квітку Вдячности й, низько схиливши голову, — останнє „Прощай!". А стояча біля домовини почесна стійка ветеранів ОбВУА — останній салют. А понад 300 присутніх відспівали „Чуєш, брате мій". Чин похорону довершив настоятель парафії о. архимандрит Андрій Партикевич. Як духовий провідник, він прощав покійного від парафії, визнаючи заслуги його перед нею й перед УПЦ в Америці. Ввесь час співав церковний хор під керівництвом диригента д-ра Данила Садового. На цвинтарі прощав покійного Володимир Гетьманський — голова окружного Відділу УНСоюзу Нової Англії, від УНС й від місцевого Відділу ОбВУА.

Після похорону в парафіяльній залі відбувся багатий поминальний обід, що його приготувало Сестрицтво парафії. Від дружини покійного й від цілої родини подяку присутнім склали: племінник покійного Іван Панкевич, що прибув з родиною з далекої Каліфорнії, і Євген Мороз, племінник вдови покійного.

Марія Кайко

Ділимося сумною вісткою,
що дня 2-го лютого 1988 р. відійшов у Вічність
наш Дорогий БРАТ

бл. п.

МИХАЙЛО ПРИГОДА

уроджений 22-го листопада 1910 р. в селі Городиславець, пов. Бібрка, Україна.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 4-го лютого 1988 р. у Оттонвіл, Франція.

Залишив у смутку:
братів —
ДМИТРА з Родиною в Україні
ІВАНА з Родиною в Америці
та ближчу і дальшу Родину в Україні та Америці

Ділимося сумною вісткою з Українською Громадою і Приятелями Покійного,
що 24-го січня 1988 р. відійшов у Вічність

бл. п.

ЙОСИФ ЕВГЕН ГАНУСЕЙ (старший)

на 83-му році життя, піонер Української Громади у Філядельфії, понад 50 років член Дирекції Української Щадниці.

ПОХОРОН відбувся в четвер, 28-го січня 1988 р. з похоронного заведення Коцюбинського до катедри Непорочного Зачаття ПДМ при Френклін вул., а відтак на цвинтар св. Марії на Факс Чейсі.

Родині Покійного складаємо вислови глибокого співчуття.

Дирекція Української Щадниці в Філядельфії, Па.

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. паніматки Євгенії Іващук

Дружини нашого пл. сен. о. прот. Василя Іващука жертвуємо $50.00 на Листок Зв'язку УПСеніорату „Слово".

Опечаленій Родині складаємо вислови глибокого співчуття.

Пластова Станиця в Джерзі Сіті

Українська Вільна Академія Наук у США

з глибоким смутком повідомляє,
що 2-го лютого ц. р. на 63-му році життя,
несподівано помер

бл. п.

ІВАН ГРИГОРОВИЧ ВОСКОБІЙНИК

визначний громадський діяч і довголітній жертводавець на фонд УВАН.

Висловлюємо глибоке співчуття дочці Оксані, дружині Доротеї та братам — Михайлові, Голові Контрольної Комісії УВАН та Олексові — фундаторові УВАН з Родинами.

Співробітники та Управа УВАН

Централя Українського Національно-Державного Союзу і Головна Управа УНДС у США

діляться сумною вісткою з членами УНДС в діяспорі, прихильниками ДЦ УНР та українським громадянством, що 1-го лютого 1988 р. в Торонто, Канада відійшла у Вічність

бл. п. д-р

ЗОЯ ПЛІТАС

член Центральної Управи УНДС, віддана діячка ДЦ УНР, вдова старшини Армії УНР бл. п. д-р Александра Плітаса.

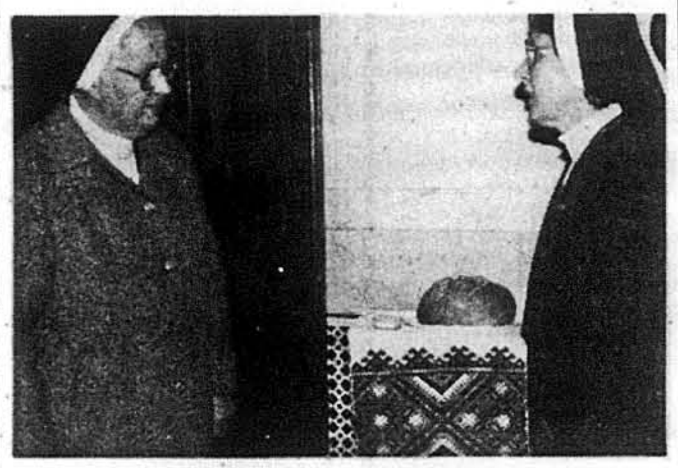
Опечаленим Рідним висловлюємо наше найсердечніше співчуття.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

ПОХОРОНИ відбудуться у вівторок, 9-го лютого 1988 р. о год. 2:30 по пол. на українському православному цвинтарі св. Андрія в С. Баунд Бруку, Н. Дж.

Президія Централі і ГУ УНДС в США

Архимандриня Сестер Василіянок переводить візитацію

Сестра М. Христофора Мальковська, ЧСВВ, Архимандриня Сестер Чину Святого Василія Великого, прибула до Філядельфії, в суботу, 9-го січня ц.р., з метою переведення візитації провінції Христа Чоловіколюбця. Сестра Христофора має зустрічі з кожною Сестрою, відвідає всі доми в околиці Філядельфії і всі доми Сестер Василіянок Філядельфійської провінції в часі свого перебування в ЗСА. На фото вгорі Сестру Христофору вітає Сестра у Філядельфії.

ФРАНЦУЗЬКА ГАЗЕТА „Лє Монд" надрукувала у понеділок, 1-го лютого ц.р., статтю відомого спеціяліста від совєтської проблематики Мішеля Татю, у якій він у скороченні переповів промову Боріса Єльцина, колишнього першого секретаря московського міського комітету компартії, звільненого пізніше з цього посту і позбавленого усіх впливів. Ціла стаття, згідно з твердженням автора, побудована на промові Єльцина, яку він виголосив на форумі Центрального Комітету КПСС на закритому засіданні. Текст промови Єльцина, як каже автор, знаходиться в посіданні редакції газети „Лє Монд". Представник міністерства закордонних справ СССР Ґеннадій І. Ґерасімов назвав ревеляції у французькій газеті „фальсифікацією", а саму статтю „підфальшованим текстом", якщо йдеться про опінію Єльцина праці і поведінки міністра закордонних справ СССР Едуарда А Шеварднадзе та дружини генерального секретаря ЦК КПСС Раїси Ґорбачової. Вирвані слова із контексту промови Єльцина, Ґерасімов схарактеризував словами „неточні" і „сфабриковані".

СОВЄТСЬКА ГАЗЕТА „ПРАВДА" орган Центрального Комітету КПСС, повідомила, що в Казахстані, в результаті прориву тами, вода змішана з нечистю із каналізаційного збірника, зірвала два залізнодорожні мости і залляла широкий простір, в тому й дороги, приватні помешкання, засівні поля тощо. Випадок трапився у місцевості 27 кілометрів від Алма-Ати. „Правда" пише про жертви в людях, але не подає скільки осіб загинуло чи були поранені. Через збіг обставин машиніст пасажирського поїзду зумів затримати льокомотиву майже перед самим мостом, який, зрушений водою, впав у провалля. Фактично машиніст врятував життя багатьом десяткам, а може сотням осіб.

У ПОНЕДІЛОК, 1-ГО ЛЮТОГО ц.р., губернатор стейту Ню Джерзі Томас Кейн представив леґіслятурі свій 11.8-більйонний бюджет до одобрення. В пропонованому бюджеті збільшено фонди для публічних шкіл, медичної допомоги, для більших міст стейту, для високихнавчальних закладів і для відчищення приморських пляжей. Запропоновано розбудову транспортової мережі та підвищення початкових платень учителів публічних шкіл. Багато законодавців є невдоволені, що нічого не сказано про зростаючі кошти ліквідації сміття, які спричинюють вищі податки.

В СТОКГОЛЬМІ, ШВЕЦІЯ, поширились, правдоподібно неправдиві інформації, про нову совєтську нуклеарну катастрофу. Очевидно, совєтські офіційні чинники категорично заперечили ці поголоски, але шведські вчені кажуть, що аґенція охорони від радіоактивности зареєструвала майже такий самий рівень радіяції, як після катастрофи в Чорнобилі в квітні 1986 року. Це повідомлення викликало у Лондоні, а навіть в Ню Йорку, зокрема на біржі, свого роду переполох і спад деяких вартісних паперів. Після докладної перевірки шведських державних чинників керівники згаданої аґенції признались, що їхнє повідомлення було радше базоване на поголосках, а може на підставі вибуху атомової бомби під землею на випробувальному полігоні.

ПІСЛЯ ТОГО, ЯК ПРЕЗИДЕНТ Австії д-р Курт Вальдгайм поновно повторив свою непричетність до воєнних злочинів під час Другої світової війни, під час його перебування на Балканах, а член комісії, яка досліджує минуле Вальдагайма історик Манфред Мессершмідт не отримав в Югославії жадних документів, навіть надрукокваної в журналі „Штерн" телеграми, консультант комісії, югославський громадянин Зоран Йовановіч заявив, що він, з уповноваження комісії, продовжує шукати за додатковими доказами. Кореспондентам він заявив, що урядові чинники Югославії і керівники воєнного архіву вдруге заявили, що їм не вдалося знайти телеграми, яку надрукував згаданий журнал. Не можна виключати, що документ був сфабрикований обвинувачами, — кажуть політичні спостерігачі.

ШВИДКІ ІРАНСЬКІ КОРАБЛІ, які десятками їздять у Перській затоці для створювання атмосфери напруги, обстріляли з малокаліброрвих гарматок і скорострілів норвезький корабель-танкер „Петробальк Рулєро" у південній частині Перської затоки. Тому, що іранці вживають фосфорові набої, на кораблі спалахнула пожежа у передній частині корабля, яку вдалося погасити при допомозі моряків. При тому іранці повідомили, що минулого тижня вони були змушені затримати в Ормузькому просмику аж 12 закордонних торговельних кораблів. Після перевірки усім їм було дозволено продовжувати плавбу. Іран боїться, що деякі держави, під прикриттям торгівлі іншими товарами, можуть доставляти до Іраку зброю й амуніцію.

Керівники...

(Закінчення зі стор. 1)

лідери контрас кореспондентам. Головний командир повстанців полковник Енріке Бермудез додав: „ми витримаємо якийсь час без формальної американської допомоги, а законодавці ЗСА самі переконаються в скорому часі, що варті Д. Ортеґа і його військова хунта, яка стремить до розбудови ще одного комуністичного причілку у Центральній Америці і поширення комуністичних революцій у цілій Південній Америці. Багато за цей час, так званого 'мирного процесу' буде страчено, загинуть також люди, але сама ідея визволення і поширення демократичних прав ніколи не загине".

Покищо, до кінця каденції президента Р. Реґена, повстанці матимуть моральну і до певної міри мінімальну матеріяльну допомогу ЗСА. Президент, виступаючи публічно у четвер, 4-го лютого ц.р., заявив, що він, не зважаючи на вислід голосування, ніколи особисто не відступить від підтримки борців за свободу тому, що вони рівночасно стримують комуністичну загрозу для ЗСА. „Колись ми в цьому переконаємось, якщо треба буде замість контрас послати американських вояків для здушення наявної загрози", — заявив Р. Реґен.

Новоприбулих...

(Закінчення зі стор. 1)

річниці то привернути Печерську Лавру з музею на Божий храм.

Після слова М. Руденка, де він заторкнув велику ролю Щербицького у русифікації України, впало із залі питання чи можливе відсунення Щербицького від влади. М. Руденко уважає, однак, що Щербицький як русифікатор має сильне запліччя, а на жаль М. Горбачов досі не поставився поважно до національного питання тому, що його цікавлять економічні проблеми, а не національні.

Останнє питання, яке поставили присутні на пресовій конференції торкалося усіх трьох гостей, а це, в який спосіб можна тут на Заході допомогти. Усі вони однаково заявилися, що „гласність" голосніша на Заході, як в СССР, а населення там так перелякане, що тільки на Заході можна говорити про те, про що мовчать в СССР. Важливе, щоб західні журналісти писали правду, писали про всі процеси, які проходять в Україні, про демократичний рух і про Українську Гельсінкську Групу, і щоб ніхто тут не забував про тих, що далі караються за бажання свободи і боротьбу з русифікацією.

Ще довго після закінчення пресової конференції присутні гуторили із гостями про їхні пляни і можливості Серед присутніх були представники Центру демократії, голова якої Юрій Арим-Агаєв вітав М. і Р. Руденків та Л. Рубан із сином теплими словами, радіостанції „Голос Америки" Міжнародного комітету спасіння, організації Американці в Обороні Людських Прав в Україні, щоденника „Ню Йорк Сити Трібюн", Міжнародної Амнестії видавництва „Рендом Гавз", „Сучасности", „Українського Тижневика" і „Свободи".

Перекладачем цілої пресконференції була Марта Коломиєць.

Св. п. Є. Винниченко-Мозгова

Св. п.
Є. Винниченко-Мозгова

У понеділок, 11-го січня ц. р., у Денвері, Кольорадо, померла на 80-му році життя колишня оперова і концертова співачка-сопрано Євгенія Винниченко-Мозгова.

Народилася Є. Винниченко-Мозгова у 1908 році в Києві. Консерваторію закінчила в Беоґраді, Югославія. Довший час була солісткою Беоґрадської опери. Виступала також в операх і концертах у багатьох країнах Західньої Европи.

У 1950 році Є. Винниченко-Мозгова переїхала на постійне проживання до З'єднаних Стейтів Америки, була лавреаткою конкурсу співаків у Ню Йорку.

Покійна залишила у смутку сина Вадима з дружиною, внуків та правнуків.

В. Медвецька

ВІДІЙШЛИ ● ВІД НАС ●

ДАНИЛО БОРТНИК, член УНС Відд. 238-го ім. Евгена Коновальця в Бостоні, Масс., помер 26-го листопада 1987 року на 75-му році життя. Нар. 24-го грудня 1911 року в селі Пловучі, Україна. Членом УНС став 1966 року. Залишив у смутку дружину Катерину, племінників Івана Панкевича, Михайла Панкевича і Евгена Мороза і дальшу родину. Похорон відбувся 30-го листопада 1987 року на цвинтарі Мт. Говп в Бостоні, Масс.

Вічна Йому Пам'ять!

Анна Ремук, секр.

МАДЕЛІНА Ф. ВІТКОВСЬКА, член УНС Відд. 40-го ім. свв. Петра і Павла в Ірі, Па., померла 1-го листопада 1987 року на 67-му році життя. Нар. 2-го жовтня 1920 року в Ірі, Па. Членом УНС стала 1941 року. Залишила у смутку Волтера Р. Вітковського і о. Давида Вітковського. Похорон відбувся 5-го листопада 1987 року на цвинтарі Кальварія в Ірі, Па.

Вічна Її Пам'ять!

Михайло Лупічук, секр.

АНАТОЛЬ КАЛИН, член УНС Відд. 221-го Б-ва св. Стефана в Чикаго, Ілл., помер 29-го листопада 1987 року на 64-му році життя. Нар. 23-го лютого 1923 року в Україні. Членом УНС став 1957 року. Залишив у смутку дружину Марію, синів — Василя з дружиною Любомирою і Миколу з дружиною Джов Енн; дочок — Віру з мужем Майком і Любу і троє внуків — Ліліяну Андрія і Ґреґа. Похорон відбувся 3-го грудня 1987 року на цвинтарі Елмвуд в Чикаго, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

В. Карачевський, секр.